Autorky a autoři v Trapsavci se každoročně v několika příspěvcích dotknou i muzikantského světa. V Trapsavci 2015 se díky básni V Rokycanské nemocnici můžete dozvědět, co společného může mít jeden pacient jedné nemocnice s trampskou kapelou. Povídka na druhou stranu je skutečně takovým „podivným sejšnem“. Pohybuje se v ní řada postav ze světa nejen hudebního. A že se v jedné próze můžou objevit hrdinové Rychlých šípů, světoznámí spisovatelé i nejslavnější disident by vás asi mohlo překvapit, jenže…

Krásné čtení ***V Rokycanské nemocnici*** Pod šibenicí chirurgického lůžka
odsouzenci hleděním do skel život si krátí.
V hlavách každý svého bůžka,
jen co se herci či zprávy po vypnutí ztratí. Kolečkový stolek žádá, když k němu těžkou rukou mířím:
„Ruko, povoz mě!“
Já ke sklu okna a ke kapačce vzhlížím…
Bože, pomoz mně! Hřmot vozíků v tunelu chodby sílu vrací zpátky,
k oknu na stolku jedu, jak když Hoboes jeli na Portu.
Tlukot spojek místní dlažby přemoh v uších zátky,
teď už v okně pozoruju, jak srnka skáče od heliportu. Chtěl bych za ní k Plzni běžet,
ať v pyžamu, ne v maskáči.
Berle bych tu nechal ležet,
dnes hraje Lístek v Hifáči! **Radek Kačer Kottner**

Podivný hospodský sejšn U zrzavé Mery

(podle skutečné události ze dne 25. dubna 2015) V pátek večer v trampské hospodě U zrzavé Mery bylo pusto, prázdno. Jen u stolu v rohu popíjel pivo osamocený Piky. Mery za výčepním pultem zívala nudou.
„Kde všichni jsou? Jak to, že tu dnes nikdo není?“
„Tos tady měl být, Piky, před hodinou. Bylo tu narváno. Všechno spískal Frank z osady Hledači. Měl tu nějaké astronomické tabulky s výpočtama a taky virgule. Všechny úplně zblbnul tou svou posedlostí po skrytých pokladech.“ Majitelka lokálu si zapálila tenkou dlouhou cigaretu, vyfoukla labužnicky kouř a pokračovala: „Prý dnes v noci, na svatého Jiřího, se otevírá země, aby vydala své poklady. Všichni se sebrali a vyrazili spolu s Frankem do skal.“
Pikymu zazvonil mobil.
„To seš ty? Kde jste?“ slyšela ho Mery hovořit. Pak soustředěně naslouchal volajícímu.
„To si děláš prdel, nééé? Zase nějakej tvůj kanadskej žertík, co? Kecáš!“ zařval Piky a vypnul mobil.
„To byl Frank, prý máš roztočit piva, jdou sem hosté, že budeme čumět!“ tlumočil jí svůj hovor.
„Asi mu už z toho hledání pokladů pěkně hrabe,“ zakroutila nechápavě hlavou Mery.
V tom někdo otevřel dveře a do lokálu loudavě přicházeli bizarní postavy. Za chvíli byly všechny stoly obsazené.
„Hellou Piky!“ zahlaholil pohublý, nakrátko ostříhaný chlapík se strništěm na bradě. Oslovenému se rozzářil obličej, když dotyčného poznal.
„Hellou Jacku!“ Zalomili si palce.
„Jsem rád, že v Česku jste pořád on the road!“ zvolal Kerouac.
„Kde se tu berete, Jacku? Myslel jsem, že jste všichni dávno v nebi,“ zeptal se Piky.
„Jo hochu,“ zvolal od vedlejšího stolu Erich Maria Remarque, „nebe nezná vyvolených. Všichni žijeme v podzemí, kde střežíme své duchovní poklady. Jednou za rok na svatého George se

vypravíme někam do hospody na pořádnej sejšn.“
„Je to tak,“ řekl jeho spolustolovník. „A co ty, Piky? Pořád píšeš do Trapsavce?“ chtěl vědět ten chlapík.
„Občas něco napíšu. A co vy, mistře?“ zeptal se psavec Hemingwaye.
„Tykej mi, vole.“
„Jasně vole!“ zareagoval pohotově Piky.
„Vod tý doby, co jsem si prohnal hlavu kulí, mi to nějak nemyslí, takže nic nepíšu. Radši si čtu vítězný práce z toho vašeho Trapsavce.“
„A co ty, Allene, vole, píšeš nové verše?“ automaticky tykal Piky i Ginsbergovi, který seděl u stolu spolu s Ernestem.
„Tady s Egonem píšeme společný trampský epos Kvílející hovno,“ řekl Allen a prstem ukázal na malého vousatého obrýleného mužíka.
„Ve všední den i v neděli
vše je totálně v prdeli
Dej si rumu nejmíň dvě decky
piš o trampingu vědecky,“ zarecitoval Bondy. „To je jen první sloka, ještě napíšeme další, bude jich třistašedesátpět, na každý den v roce jedna.“
„Tak tohle mi nikdo neuvěří,“ pomyslil si Piky, „ještě, že je tu Mery.“ Ta roztáčela za pultem další a další piva a nalévala panáky. Rozhlédl se po lokále.
Juan popíjel z hrnku s červenými srdíčky kafe s rumem a mával na svého psa záchranáře Majka. Ten sedal a lehal podle pokynů ruky pána. Rychlonožka udiveně zíral. Na názornou ukázku, jak dávat povely beze slov, rychlošípácký pes Bublina vůbec nereagoval. Odebral se znuděně pod stůl, kde zvědavě očichával Houlova Másla. Jeho majitel zasunul do válce staré remingtonky list bílého papíru.
„Stando, díky za texty Krrryla k mým padesátým narrrozeninám. Občas si ty písně s Karrrlem společně zpíváme. Co to píšeš?“ zajímal se malý ráčkující muž s knírkem.
„Potřebuji, Vašku, napsat reportáž vo dnešním sejšnu do trampského časopisu Dým.“
„Já na trrramp nikdy nejezdil, ale byl jsem skaut, měl jsem přřezdívku Chrrrobák,“ kasal se Havel. „Rrrád bych o tobě napsal hrrru z nádrrražáckého prrrostřředí, jmenovala by se Trrraťový dělník,“ podbízel se dramatik.
„Tak to tedy prrr, přes vlaky jsem tady já!“ rozčiloval se s půllitrem v ruce Hrabal.
„Držte huby!“ okřikl je Houla. „Jestli by někdo měl psát vo mně, tak jedině tady Jack. Procestoval jako tulák na střechách vagónů celý státy a něco vo tom ví.“ London seděl vedle něho a nepřítomně koukal před sebe, zřejmě se myslí toulal po hvězdách.
Ke stolu, u kterého seděl Piky, se přiloudal šikmooký muž s copánkem a čínským slaměným kloboukem na hlavě. Doprovázel ho flekatý černobílý pes neurčité rasy.
„Chceš ten fena?“ nabízel čokla básník Li-po.
„Néé, díky, není vodsud, je zvyklý na vaše prostředí, nedokázal bych se vo něj dobře postarat,“ odmítl nabídku Piky.
„Já ti k fena sehnat i kočka a přidat recept na pečení.“
„Žeru jen ryby, fazole se špekem a taky holomócké tvargle,“ vymlouval se psavec. Li-po se rozhlédl po lokále s úmyslem někomu psa vnutit.
Karel May se dohadoval s bratry Mrštíky o dalším dílu Pohádky maye. Za každou cenu chtěl do děje prosadit Vinnetoua a Old Shatterhanda. Karkulka ve vypasovaném červeném sáčku a v minisukni z kůže před ně postavila košík. Vyndala z něj láhev červeného vína.
„Pánové,“ smyslně si olízla červeně kolorovaný horní ret, spodní měla namalovaný

tmavomodře, „co kdyby jste napsali v dalším díle o mně?“
Červenáček hned chtěl vyměnit její čepeček za svou proslulou čapku. Jejich dohadování využil Štětináč a štípnul z košíčku bábovku. Piky se zájmen sledoval skupinku muzikantů s hudebními nástroji u stolu v protějším rohu lokálu.
„Mám taky trampskou píseň, co se hraje u ohňů,“ chlubil se Karel Kryl s višňovou špičkou se zapálenou cigaretou v koutku úst. „Dáme větší trampárnu, než je moje Karavana mraků. Tady s Wabim jsme spolu drnkali na kytary už na škole v Bechyni. Zahrajeme něco vod něj, tak si nalaďte, pardi.“
„Já jsem oukej,“ řekl Kapitán Kid.
„Já taky,“ hrábl do strun Johnny Cash.
Aby Bedna od whisky vyzněla opravdu stylově, nechali si přinést láhev whisky.
„To se mi líbí, fakt, it´s very good! Můžu si zahrát s váma?“ žadonil John Lennon, který si vyšívaným hedvábným kapesníkem od Yoko čistil kulatá skla brýlí.
„Zahrajte něco pořádnýho, tohle je příšerná moderna, to se nedá poslouchat, trhá to uši,“ naštvaně hodnotili hudební produkci Korda s Mottlem.
„Kamarádi, pokračujte, dejte něco svižného a já vám zatančím!“ vykřikla Karkulka. Posílená červeným vínem a s Červenáčkovou čapkou na hlavě se potácivě vydrápala na stůl. Muzikanti začali zpívat Slavíky z Madridu. Celá hospoda halekala s nimi, jen Korda s Mottlem se mračili. Karkulka tančila jakýsi podivný kankán. Janis Joplin se odvázaně přidala. Voloďa Vysockij spolu s Bulatem Okudžavou nadšeně tleskali do rytmu. Trpaslík Šmudla se urychleně přesunul blíž ke stolu, aby měl lepší výhled. Se zaujetím sledoval odvážné taneční kreace, až mu z toho oči vylezly z důlků. Jarka Metelka mu je pohotově zatlačil nazpět.
„Klucííí, já jsem tak ráda, že vás zase všechny vidím!" nadšeně zvolala Sněhurka, když dohráli. „Podepíšete se mi do cancáku?“ Na pocákaný hospodský ubrus položila sešit v deskách z králičí kůže.
Slušňák Mirek Dušín byl u stolu první. Zcela neslušně se dožadoval, že se jí podepíše na ňadro. Když to zaslechli ostatní, začala se před Sněhurkou tvořit fronta. Šmudla všechny sobecky předběhl a stoupl si hned za Dušína. Hans Haken s hladovým pohledem upřeným do Sněhurčina výstřihu zval trpaslíky i s jejich pohádkovou šéfovou k sobě do podzemí.
„Uděláme si pořádnej mejdan, dorazí i trollové, mám schovanej demižón pampeliškovýho vína, tak to pořádně roztočíme.“
Sněhurka roztouženě zírala směrem ke stolu, kde seděl Piky. Svůdně na něho zamrkala.
„Musím si nechat Sněhurku podepsat, jinak mi to nikdo neuvěří,“ řekl si hanácký psavec a vytáhl ze žracáku cancák.

Hodiny nad výčepem ukazovaly minutu po půlnoci. Piky se zpitoměle rozhlédl po prázdném lokále a štípl se do tváře, aby se ujistil, zda se mu to všechno nezdálo. Před ním na stole ležel otevřený cancák. Nechápavě četl vzkaz napsaný drobným úhledným písmem.

25. dubna 2015, U zrzavé Mery

Věř svým snům!

Sněhurka

Pod podpisem se leskl ještě vlhký růžový otisk dívčích rtů. **Miroslav Miky Marusjak**